

Lectio Divina segédanyaga

Évközi 5. vasárnap

B óv

Mk 1,29-39

Szentmise evangéliumi szakaszaihoz

Szerkesztési munka végrehajtói:

Biblikus nézőpont:

Asztalos Gábor, Geiszelhardt Sára, Nyúl Viktor,

Liturgikus nézőpont

Mohay Réka

Patrisztikus nézőpont

Görföl Tibor, Haász Rebeka Anna, Rácz Dávid,

Pedagógiai nézőpont:

Csonka Laura, Roszkopf Rita

Szemlélődési nézőpont

Mohay Réka, Rácz Édua Anna

Szerkesztő

Rácz Édua Anna

Tanítóhivatali nézőpont

Révai László,
Szabóné Nagy Katalin

Zenei nézőpont

Csonka Laura, Frank Áron, Mohay Réka

Lektori szolgálatot teljesítettetek:

Görföl Tibor – patrisztikus vonal áttekintése

Kocsis Imre – biblikus vonal áttekintése

Nagy Éva Anna – nyelvi helyesség áttekintése

Nyúl Viktor –teljes tartalom áttekintése

+ EVANGÉLIUM Szent Márk könyvéből

Jézus sokakat meggyógyított, akik különböző bajokban szenvedtek.

Abban az időben:

Jézus kijött a zsinagógából, és elment Simon és András házába. Simon anyósa lázas betegen feküdt. Mindjárt szóltak is Jézusnak. Jézus odament hozzá, megfogta a kezét, és fölsegítette. Erre megszűnt a láza, és szolgált nekik.

Amikor lement a nap és beesteledett, odavitték hozzá a betegeket és a gonosz lélektől megszállottakat. Az egész város ott szorongott az ajtó előtt. Jézus pedig sokakat meggyógyított, akik különböző bajokban szenvedtek; és sok ördögöt kiűzött. De nem engedte megszólalni őket, mert tudták, hogy ő kicsoda.

Hajnalban Jézus nagyon korán kelt. Kiment (a házból), elment egy elhagyatott helyre, és ott imádkozott. Simon és a vele lévők utánamentek. Mikor megtalálták, azt mondták neki: „Téged keres mindenki!”

De ő azt felelte: „Menjünk el máshová, a szomszédos helységekbe, hogy ott is hirdessem az evangéliumot, – hiszen ezért jöttem.” És ment, hirdette az evangéliumot a zsinagógákban Galilea egész területén, és kiűzte az ördögöket.

Ezek az evangélium igéi.

1. Lectio – olvasás

1.1. Biblikus vonal

1.1.1. Görög szöveg szó szerinti fordítása

29 Καὶ εὐθὺς ἐκ τῆς συναγωγῆς ἐξελθόντες ἦλθον εἰς τὴν οἰκίαν Σίμωνος καὶ Ἀνδρέου μετὰ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου.

És rögtön kijőve a zsinagógából Simon és András házába mentek Jakabbal és Jánossal.

30 ἢ δὲ πενθερὰ Σίμωνος κατέκειτο πυρέσσουσα, καὶ εὐθὺς λέγουσιν αὐτῷ περὶ αὐτῆς.

De Simon anyósa lázas betegen feküdt, és rögtön szólnak neki őt illetően.

31 καὶ προσελθὼν ἤγειρεν αὐτὴν κρατήσας τῆς χειρός· καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν ὁ πυρετός, καὶ διηκόνει αὐτοῖς.

És odamenve felemelte őt megragadva a kéznél: és elhagyta őt a láz, s szolgált nekik.

32 Ὀψίας δὲ γενομένης, ὅτε ἔδου ὁ ἥλιος, ἔφερον πρὸς αὐτὸν πάντας τοὺς κακῶς ἔχοντας καὶ τοὺς δαιμονιζομένους·

De amikor este lett, amikor lement a nap, sok beteget és démontól megszállottat hoztak hozzá:

33 καὶ ἦν ὅλη ἡ πόλις ἐπισυναγμένη πρὸς τὴν θύραν.

És az egész város összegyűlt az ajtó előtt.

34 καὶ ἐθεράπευσεν πολλοὺς κακῶς ἔχοντας ποικίλαις νόσοις καὶ δαιμόνια πολλὰ ἐξέβαλεν καὶ οὐκ ἤφιεν λαλεῖν τὰ δαιμόνια, ὅτι ᾔδεισαν αὐτόν.

És meggyógyított sok beteget sokféle betegségből, és sok démont kiűzött, és nem hagyta beszélni a démonokat, mert ismerték őt.

35 Καὶ πρὸ ἔννεχα λίαν ἀναστάς ἐξῆλθεν καὶ ἀπῆλθεν εἰς ἔρημον τόπον κάκεῖ προσηύχeto.

És egészen kora hajnalban, amikor még (szinte) éjszaka volt, felkelve kiment, és elment egy magányos helyre, és ott imádkozott.

36 καὶ κατεδίωξεν αὐτὸν Σίμων καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ,

És sietve ment utána Simon és a vele lévőik,

37 καὶ εὗρον αὐτὸν καὶ λέγουσιν αὐτῷ ὅτι Πάντες ζητοῦσίν σε.

És megtalálták őt, és mondják neki: „Mindenkik téged keres.”

38 καὶ λέγει αὐτοῖς, Ἔγωμεν ἀλλαχοῦ εἰς τὰς ἐχομένας κωμοπόλεις, ἵνα καὶ ἐκεῖ κηρύξω· εἰς τοῦτο γὰρ ἐξῆλθον.

És mondja nekik: „Menjünk máshová a közel levő (a szomszédos) városokba, hogy ott is hirdessem az igét, ugyanis ezért jöttem ki!”

39 καὶ ἦλθεν κηρύσσων εἰς τὰς συναγωγὰς αὐτῶν εἰς ὅλην τὴν Γαλιλαίαν καὶ τὰ δαιμόνια ἐκβάλλων.
És elment hirdetve az igét a zsinagógáikba, az egész Galileába, és kiűzve a démonokat.

1.1.2. Legfontosabb magyar fordítások

Nova Vulgata

Szent István Társulati Biblia

Jeromos fordítás

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

²⁹Et protinus egredientes de synagoga venerunt in domum Simonis et Andreae cum Iacobo et Ioanne.

²⁹A zsinagógából Jakabbal és Jánossal együtt egyenesen Simon és András házába ment.

²⁹Ezután mindjárt kiment a zsinagógából, és elmentek Simon és András házába Jakabbal és Jánossal együtt.

²⁹A zsinagógából Jakabbal és Jánossal együtt egyenesen Simon és András házába ment.

²⁹És a zsinagógából azonnal kimenvén, a Simon és András házához menének Jakabbal és Jánossal együtt.

²⁹Mihelyt kimentek a zsinagógából, elmentek Jakabbal és Jánossal együtt Simon és András házába.

³⁰Socrus autem Simonis decumbebat febricitans; et statim dicunt ei de illa.

³⁰Simon anyósa lázas betegen feküdt. Ezt azonnal elmondták Jézusnak.

³⁰Simon anyósa lázasan feküdt. Mindjárt szóltak is Jézusnak miatta.

³⁰Simon anyósa lázas betegen feküdt. Mindjárt szóltak is neki az érdekében,

³⁰A Simon napa pedig hideglelésben fekszik vala, és azonnal szólának neki felőle.

³⁰Simon anyósa lázasan feküdt. És rögtön szóltak neki felőle.

³¹Et accedens elevavit eam apprehensa manu; et dimisit eam febris, et ministrabat eis.

³¹Odament házhoz, s kézen fogva fölsegítette. Erre megszűnt a láza, és szolgált nekik.

³¹Odament hozzá, és felsegítette a kezénél fogva. Erre rögtön elhagyta a láz, és felszolgált nekik.

³¹Ő odament hozzá és kézen fogva fölemelte. ³¹Erre elmúlt a láza és szolgálni kezdett neki.

³¹És ő odamenvén, fölemelé azt, annak kezét fogván; és elhagyá azt a hideglelés azonnal, és szolgált vala nekik.

³¹Odament, megfogta a kezét, és talpra állította. A láz elhagyta, és szolgált nekik.

³²Vespere autem facta, cum occidisset sol, afferebant ad eum omnes male habentes et daemonia habentes;

³²Napnyugta után, amikor beesteledett, odahordták hozzá a betegeket és az ördögtől megszállottakat.

³²Amikor beesteledett és a nap lement, odavitték hozzá az összes beteget és a megszállottakat:

³²Napnyugta után, amikor már beesteledett, mindenféle beteget és ördögtől megszállottat vittek hozzá.

³²Estefelé pedig, a mikor leszállt a nap, mind ő hozzá vivék a betegeseket és az ördöngösöket;

³²Estefelé, amikor lement a nap, odavittek hozzá minden beteget és megszállottat.

³³et erat omnis civitas congregata ad ianuam.

³³Az egész város az ajtó elé gyülekezett.

³³az egész város odagyűlt az ajtóhoz.

³³Az egész város ott tolongott az ajtó előtt.

³³És az egész város oda gyűlt vala az ajtó elé.

³³Az egész város összegyűlt az ajtó előtt.

³⁴Et curavit multos, qui vexabantur variis languoribus, et daemonia multa eiecit et non sinebat loqui daemonia, quoniam sciebat eum.

³⁴Sok beteget meggyógyított különféle betegségekből, és sok ördögöt kiűzött, de nem engedte őket szóhoz jutni, mert tudták, hogy kicsoda.

³⁴Meggyógyított sok, különféle bajokban sínylődő beteget, és sok ördögöt űzött ki, de nem hagyta őket szóhoz jutni, mert azok ismerték őt.

³⁴Sok, mindenféle betegségben szenvedőt gyógyított meg és számos ördögöt űzött ki, de nem hagyta szóhoz jutni őket, mert tudták, hogy ő kicsoda.

³⁴És meggyógyította sokakat, a kik különféle betegségeken sínylődnek vala; és sok ördögöt kiűzte, és nem hagyja vala szólni az ördögöket, mivelhogy őt ismerék.

³⁴Sok, különféle betegségben sínylődőt meggyógyított, sok ördögöt is kiűzött, de nem engedte beszélni az ördögöket; azok ugyanis felismerték.

³⁵Et diluculo valde mane surgens egressus est et abiit in desertum locum ibique orabat.

³⁵Hajnaltájban, amikor még sötét volt, Jézus elindult, és kiment egy elhagyatott helyre imádkozni.

³⁵Másnap korán hajnalban fölkelt, kiment, és elment egy elhagyatott helyre, hogy ott imádkozzék.

³⁵Hajnal felé, amikor még sötét volt, fölkelt és kiment egy magányos helyre, hogy ott imádkozzék.

³⁵Kora reggel pedig, még szürkületkor, fölkelvén, kiméne, és elméne egy puszta helyre és ott imádkozék.

³⁵Nagyon korán, a hajnali szürkület előtt felkelt, kiment, elment egy lakatlan helyre, és ott imádkozott.

³⁶Et persecutus est eum Simon et qui cum illo erant;

³⁶Simon és társai utánamentek, hogy megkeressék.

³⁶Simon, és akik vele voltak, utána mentek.

³⁶Simon és társai utána mentek.

³⁶Simon pedig és a vele lévők utána sietének;

³⁶Simon és a vele levők azonban a nyomába eredtek,

³⁷et cum invenissent eum, dixerunt ei: “ Omnes quaerunt te! ”.

³⁷Amikor megtalálták, ezt mondták neki: „Mindenki téged keres.”

³⁷Amikor megtalálták, azt mondták neki: »Mindenki téged keres.«

³⁷Amikor megtalálták, így szóltak hozzá: „Mindenki téged keres.”

³⁷És amikor megtalálák őt, mondanak neki: Mindenki téged keres.

³⁷és megtalálták. Így szóltak hozzá:

– Mindenki téged keres!

³⁸Et ait illis: “ Eamus alibi in proximos vicos, ut et ibi praedicem: ad hoc enim veni ”.

³⁸De ő így válaszolt: „Menjünk máshová, a szomszédos helységekre, hogy ott is hirdessem az evangéliumot, hiszen azért jöttem ki.”

³⁸Azt felelte: »Menjünk máshova, a szomszédos helységekre, hogy ott is hirdessem az igét, mert azért jöttem.«

³⁸De ő megjegyezte: „Tovább kell mennünk a szomszédos helységekre, hogy ott is hirdessem az igét, hiszen ezért jöttem.”

³⁸És ő monda nékik: Menjünk a közel való városokba, hogy ott is prédikáljak, mert azért jöttem.

³⁸Ő pedig ezt mondta nekik:

– Menjünk máshová, a szomszédos helységekre, hogy ott is hirdessem az igét, mert ezért jöttem!

³⁹Et venit praedicans in synagogis eorum per omnem Galilaeam et daemonia eiciens.

³⁹S bejárta egész Galileát, tanított a zsinagógákban, és ördögöket űzött ki.

³⁹És bejárta egész Galileát, tanított a zsinagógáikban, és ördögöket űzött.

³⁹S bejárta egész Galileát, hirdette az igét a zsinagógákban és ördögöket űzött.

³⁹És prédikál vala azoknak zsinagógaiban, egész Galileában, és ördögöket űz vala.

³⁹És elment Galilea-szerte a zsinagógákba, hirdette az igét, és kiűzte az ördögöket.

1.1.3. Szöveg behatárolása

Az epizódot jól behatárolja a pontos helyszín megjelölése: a zsinagógai jelenet után (Mk 1,21-28) Simon és András házában van Jézus (Mk 1,29-34), illetve onnan megy ki egy elhagyatott helyre imádkozni (Mk 1,35-38), végül pedig innen indul el hirdetni az igét Galilea más területein is (Mk 1,39). A perikópában végig Jézus a főszereplő, aki meggyógyítja Simon anyósát (Mk 1,30-31), és a ház köré odagyűlt betegeket s a démonoktól megszállottakat (Mk 1,32-34). Továbbá ő az, aki elmegy korán imádkozni (Mk 1,35), őt keresik Simonék (Mk 1,36-38), s végül ő hirdeti az igét bejárva Galileát (Mk 1,39). A szerző a napszakokat is hangsúlyozza: este gyógyítja a tömeget (Mk 1,32-34), kora hajnalban megy ki imádkozni (Mk 1,35). A szakaszt tehát a Mk 1,29-39 versek között határolhatjuk be.

1.1.4. Kontextuális – kánoni párhuzamok

Párhuzamok Márk evangéliumán belül

2,2 “annyian összejöttek, hogy még az ajtó előtti téren sem fértek el. Hirdette nekik az igét.”

3,8 “Jeruzsálemből, Idumeából, a Jordánon túlról, Tírusz és Szidón környékéről szintén nagy tömeg gyűlt köréje, mert oda is eljutott a híre, hogy milyen nagy dolgokat visz végbe.”

3,12 “De ő keményen rájuk parancsolt, hogy ne vigyék szét a hírét.”

5,41 “Megfogta a kislány kezét, s így szólt hozzá: „Talita kum”, ami annyit jelent: „Kislány, parancsolom, kelj föl!”

6,46 “Aztán elküldte őket, és fölment a hegyre imádkozni.”

6,55 “Bejárták az egész környéket, s ágyastul odahordták a betegeket, ahol hallomásuk szerint tartózkodott.”

9,27 “Jézus azonban megfogta a kezét, felsegítette, s a gyermek talpra állt.”

13,3 “Amikor az Olajfák hegyén a templommal szemben leült, Péter, Jakab, János és András külön megkérdezték”

Szinoptikus és jánosi párhuzamok

Mt 4,23-24 “Jézus bejárta egész Galileát, tanított a zsinagógákban, hirdette országa evangéliumát, s gyógyított minden betegséget és fogyatékossgot a nép közt. Híre elterjedt egész Szíriában. Elvittek hozzá minden szenvedőt, olyanokat, akiket különféle betegségek és bajok gyötörtek, ördögtől megszállottakat, holdkórosokat, bénákat, és meggyógyította őket.”

Mt 8,4 “Ekkor Jézus ezt mondta neki: „Vigyázz, ne mondd el senkinek, hanem menj, mutasd meg magad a papnak, és ajánld fel a Mózes rendelte áldozatot bizonyságul!”

Mt 8,14-17 “Amikor Jézus betért Péter házába, annak anyósát lázas betegen, ágyban találta. Megérintette kezét, erre megszűnt a láza. Fölkelt és szolgált neki. Amikor beesteledett, sok ördögtől megszállt embert vittek hozzá. Szavával kiűzte a gonosz lelkeket, és mind meggyógyította a betegeket, hogy beteljesedjen Izajás jövendölése: „Magára vállalta bajainkat és hordozta betegségeinket.”

Mt 9,35 “Jézus bejárt minden várost és falut, tanított a zsinagógákban, hirdette országa örömhírét, és gyógyított minden betegséget, minden gyengeséget.”

Mt 14,23 “Miután hazaküldte, fölment a hegyre, hogy egyedül imádkozzék.”

Mt 26,36 “Közben odaért velük a Getszemáni nevű majorba. „Üljetek le – mondta tanítványainak –, én arrébb megyek és imádkozom.”

Lk 4,38-44 “Jézus a zsinagógából kijöve, Simon házába ment. Simon anyósa magas lázban feküdt. Szóltak neki miatta. Fölé hajolt, parancsolt a láznak, és az nyomban elhagyta. Mindjárt fel is kelt és kiszolgált. Napnyugta után hozzátartozóik elvitték hozzá a különféle bajokban szenvedő betegeket. Egyenként rájuk tette kezét, s meggyógyította őket. Sokakból ördögök mentek ki, így kiáltozva: „Te az Isten Fia vagy!” De ő rájuk szólt, s nem engedte szóhoz jutni őket, mert hisz tudták, hogy ő a Krisztus. Amikor megvirradt, kiment egy elhagyatott helyre. A nép kereste, míg meg nem találta. Marasztalták, hogy ne hagyja ott őket. De ő azt felelte: „Más

városokban is kell hirdetnem az Isten országát, hiszen ez a küldetésem.” És hirdette Júdea zsinagógáiban.”

Lk 9,28 “E beszéde után mintegy nyolc napra történt, hogy kiválasztotta Pétert, Jánost és Jakabot, és fölment velük a hegyre imádkozni.”

Jn 18,37 “Pilátus közbeszólt: „Tehát király vagy?” „Te mondod, hogy király vagyok – mondta Jézus. – Arra születtem, s azért jöttem a világba, hogy tanúságot tegyek az igazságról. Aki az igazságból való, hallgat szavamra.”

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

ApCsel 16,17 “Pál után és miutánunk szaladt, és így kiáltozott: „Ezek az emberek a fölséges Isten szolgálói, s az üdvösség útját hirdetik nektek.”

ApCsel 28,8 “Publiusz apja láztól és vérhastól gyötörtén ágyban feküdt. Pál bement hozzá, imádkozott, rátette kezét és meggyógyította.”

1.1.5. Szószerinti értelmezés

Márk Jézus egy napját, illetve legfőbb tevékenységét kívánja bemutatni: Jézus, hangsúlyozza, azért jött, hogy hirdesse az ígét mindenütt. Isten közeli országának a jelei, hogy az Úr gyógyítja a betegeket, kiűzi a démonokat az emberekből. Ugyanakkor az evangélista arra is rávilágít, hogy Jézus minden cselekedete és tanítása az Atyával való szoros, bensőséges kapcsolatából fakad, amit a Mester hajnali imádsága jelez.

Simonnak és meggyógyított anyósának a példáján keresztül Márk pedig azt is mutatja, hogy az ember helyes válasza az Isten közeledésére, az Úr befogadása, szolgálata és keresése.

1.1.6. Kulcsszavak elemzése

ἐπισυνηγμένῃ (*episzünégmené*) (Mk 1,33): ‘összegyűlve’

A kifejezés a Simon és András házában kapuja előtt összegyűlt emberek sokaságára utal, akik azért mennek oda, hogy Jézus meggyógyítsa, illetve megszabadítsa őket a gonosztól. Másnap Jézus útnak indul, s bejárva Galileát hirdeti az ígét a zsinagógákban („**συναγωγάς**” /szünágógász/ - Mk 1,39), ahová a zsidó emberek szombatonként összegyűlnek.

Egy másik alkalommal pedig az Úr arról beszél, hogy második eljövetelekor az angyalai gyűjtik majd össze a választottakat (Mk 13,27).

Ennek fényében megállapíthatjuk, hogy az Úr Jézus akar találkozni az emberekkel, lép feléjük, de nekik is el kell indulniuk a Mester felé, köré kell gyülekezniük, mert így kerülnek majd Jézus második eljövetelekor az Úr választottai közé. A hívó ember feladata tehát, hogy Mestere mellett maradjon, mert ez a feltétele annak, hogy örökre vele maradhasson.

ἀναστὰς (ánasztász) (Mk 1,35): 'felkelve, felállva; felkeltve, felállítva, feltámasztva'

Ebben a formában a kifejezés hatszor fordul elő a Márk-evangéliumban. Négyszer Jézus az alany, aki felkelve kimegy, hogy imádkozzék (Mk 1,35), később felállva elindul a főleg pogányok lakta Tírusz, illetve majd a zsidók által lakott Júdea felé (Mk 7,24; Mk 10,1), s végül a hét első napján feltámadva (felkelve) megjelenik Mária Magdolnának (Mk 16,9). Továbbá egyszer Lévire utal ez a szó, aki felállva a vámtól követni kezdi Jézust (Mk 2,14), illetve egyszer pedig a főpapra vonatkozik, aki felkelve középre áll, hogy az elfogott Jézust kérdezze (Mk 14,60).

Jézus kapcsán megállapíthatjuk tehát, hogy ez a szó a feltámadásának örömhírét készíti elő, amit tanítványainak kell továbbadniuk minden teremtménynek: zsidóknak, pogányoknak egyaránt (vö. Mk 16,15-20).

πρωτὴ ξυνουχία (prói ennükhá lián) (Mk 1,35): 'egészen kora hajnalban, amikor még (szinte) éjszaka volt'

A „**πρωτὴ**” (kora hajnalban) szó bizonyos módon mindig Jézushoz kapcsolódik: ekkor megy ki imádkozni (Mk 1,35), ekkor veszik észre Péterék, hogy a fügefafa, amit a Mester megátkozott, elszáradt (Mk 11,20). Továbbá az Úr szerint jelképesen mondva ez is egy lehetséges napszak, amikor másodszor el fog jönni (Mk 13,35), a Főtanács ekkor dönt Jézus ügyében (Mk 15,1), az asszonyok ekkor mennek ki az Úr sírjához (Mk 16,2), végül pedig ez az a napszak, amikor Jézus feltámadt (Mk 16,9).

A „**λίαν**” (egészen, nagyon) határozószó pedig kétszer jelenik meg együtt az előző kifejezéssel: amikor Jézus kimegy imádkozni (Mk 1,35), illetve, amikor az asszonyok elmennek az Úr sírjához (Mk 16,2). E két igehely közti sajátos kapcsolatot nyomatékosítja egy ellentétpár is: Jézus akkor megy ki imádkozni, amikor még szinte sötét (éjszaka) van („**ξυνουχία**” - Mk 1,35), az asszonyok pedig napfelkeltekor indulnak útnak („**ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου**” /ánátejlántosz tú héliú/-Mk 16,2). Vagyis az Úr a nyilvános működésének kezdetén, egészen kora hajnalban kimegy, hogy találkozzék az imádságban az Atyával, de miután rátalálnak Simonék, arra szólítja fel őket, hogy tovább kell menniük, hogy hirdesse az igét Galilea más területein is (Mk 1,35-39). Míg az evangélium végén nagyon korán elindulnak az asszonyok, hogy az eltemetett Mester sírjához menjenek, de ott egy ifjúval találkoznak, aki arra bátorítja őket, hogy vigyék hírül a tanítványoknak, s elsősorban Simon Péternek, hogy a feltámadt Jézust Galileában viszont fogják látni (Mk 16,2-7). Ez a két epizód keretbe foglalja tehát Márk evangéliumát, s arra szólít fel, hogy minden keresztény ember feladata keresni és hirdetni a feltámadt Jézust!

2. Meditáció – elmélkedés

2.1. Patrisztikus vonal

2.1.1. Atyák Bibliája

„*Erre rögtön elhagyta a láz...*” Szent Márk evangélista aláhúzza a „rögtön” szót. De miért is lép be Simon és András házába? Valószínűleg, hogy ételt vegyen magához. Máshol is lehet olvasni, hogy betér tanítványai házába, így például Lévi otthonába is. Ez mindig egy megtiszteltetés a tanítványnak, ha a Mestert fogadhatja. Nézd Péter alázatosságát és hitét! A Hegyi beszéd után járunk. Péter tanúja volt sok beteg gyógyulásának. Erre nem azt tette, hogy a házába vonszolta az Urat, tudott várni, háttérbe tudta tenni a saját érdekeit. Jézus pedig, mondhatni, spontán módon lépett be házába. Ott meggyógyította Simon anyósát. Nem csupán elhagyta a láz, hanem visszanyerte teljes egészségét. Ha valakit ledönt a láz, még ha az le is csillapszik, a betegek még egy ideig lábadoznak a teljes felépülésig, „*és felszolgált nekik*”. Kettő dolog mutatkozik meg. Egyrészt Krisztus Urunk kegyelme, irgalma, emberszeretete, amellyel a beteghez, elesetthez lehajol, másrészt a meggyógyult öröme és hálája, amelyet szolgálattételével fejez ki. Szent Lukács evangélista ehhez még hozzáfűzi: „*Szóltak neki miatta.*” (Lk 4, 38 c). A gyógyítások nem csupán a betegségből kifolyólag történtek. Krisztus Urunk megkövetelte ehhez a hitet, bizalmat, imádságot. Itt is közbenjárásról van szó, amelyet a család végzett a beteg anyós meggyógyulásáért. Felismered –e saját betegségedet? Kéred –e magad számára Krisztus Urunk gyógyító erejét? Közbenjársz –e másokért?

Vö.: Aranyszájú Szent János püspök, Máté evangéliumhoz 27, 1 (Crisostomo Giovanni, Comment. in Matth., 27, 1)

2.1.2. Catena Aurea

Péter anyósának a meggyógyításának történetéhez a Tiszteletreméltó Béda azt a kommentárt fűzi hozzá, hogy Jézus szombaton gyógyítja meg Péter anyósát, és ezzel bizonyítja, hogy Ő mint az Isten Fia felette áll a Törvénynek, és megadja az embernek az igaz szombatot (az Úr napját) mert az Isten örül annak, ha az ember pihen, és a pihenés a lélek gyógyulására szolgál. Valamint kiemeli, hogy Péter anyósa nem fokozatosan gyógyul meg Jézus szavára, hanem azonnal, és ezzel együtt olyan erőt kap, amivel képes lesz arra, hogy felszolgáljon annak, akitől a segítséget kapta. Ez Jézus isteni hatalmát és erejét bizonyítja.

A továbbiakban arról olvasunk, hogy Jézus naplemente után gyógyítani kezdi az embereket. Theophylactus kiemeli, hogy Jézus megvárja, amíg lemegy a nap, vagyis véget ér a szombat, és csak ezután kezdi el a gyógyításokat, és hogy nem engedi szóhoz jutni az ördögöket, ezzel tanítva minket arra, hogy akkor se hallgassunk az ördögre, amikor igazat mond, hiszen utána hamisságot kever az igazsághoz.

Ezután Jézus elvonul imádkozni. Nem azért, mintha szüksége volna, hogy az imára külön fordítson időt – írja egy Aranyszájú Szent Jánosnak tulajdonított magyarázat –, hiszen ő egy volt az Atyaistennel. Hanem azért, hogy megtanítsa minket arra, hogy ez a munkavégzésnek az a rendje, hogy a végén hálát adunk Istennek. Theophylactus hozzá teszi, hogy a jól végzett munka Isten érdeme, ezért köszönetet kell mondanunk neki.

Végül azt olvassuk, hogy Jézus máshová akar menni, mert az Ő tanításának nem szabad megrekednie, hanem mindenhová el kell vinni a világon (Theophylactus).

2.2. Tanítóhivatali vonal

2.2.1. Katolikus Egyház Katekizmusa

547. Jézus a maga szavait számos „erővel, csodával és jellel” kísérte (ApCsel 2,22), melyek mutatják, hogy az Ország őbenne jelen van. Ezek bizonyítják, hogy Jézus a megígért Messiás (vö. Lk 7,18-23).

548. A Jézus által végbevitt jelek bizonyítják, hogy őt az Atya küldte (vö. Jn 5,36; 10,25). Arra hívják az embereket, hogy higgyenek őbenne (vö. Jn 10,38). Azoknak, akik hittel fordulnak feléje, Jézus megadja, amit kérnek (vö. Mk 5,25-34; 10,52). Ezután a csodák megerősítik a hitet abban, aki az Atya cselekedeteit teszi: bizonyítják, hogy ő Isten Fia (vö. Jn 10,31-38). A csodák ugyanakkor botrányt is okozhatnak (vö. Mt 11,6). Ugyanis nem kíváncsiságot és mágikus kívánságokat akarnak kielégíteni. Jézust oly nyilvánvaló csodái ellenére is egyesek elutasították (vö. Jn 11,47-48); sőt azzal vádolták, hogy az ördögök segítségével cselekszik (vö. Mk 3,22).

549. Amikor Jézus embereket a földi éhségtől (vö. Jn 6,5-15), igazságtalanságtól (vö. Lk 19,8), betegségtől és haláltól (vö. Mt 11,5) megszabadít, messiási jeleket ad. De nem azért jött, hogy a földön minden bajt megszüntessen (vö. Lk 12,13-14; Jn 18,36), hanem hogy az embereket

a lehető legrosszabb rabszolgaságból, a bűn szolgaságából kiszabadítsa (vö. Jn 8,34-36), mely hatálytalanítja istengyermeki hivatásukat és oka mindenfajta emberi rabszolgaságnak.

550. Isten országának eljövetele a Sátán országának veresége (vö. Mt 12,36): „Ha pedig én Isten Lelkével űzöm ki a gonosz lelkeket, akkor bizony eljött hozzátok az Isten országa” (Mt 12,28). A Jézus által végzett ördögűzések megszabadítják az embereket a gonosz lelkek hatalmától (vö. Lk 8,26-39). Elővételezik Jézus nagy győzelmét „evilág fejedelme” fölött (vö. Jn 12,31). Krisztus keresztje által Isten Országa véglegesen megszilárdul: „Az Úr a fáról országolt” (Venantius Fortunatus: Vexilla regis himnusz: MGH 1/4/1, 34 /PL 88, 96/).

1502. Az ószövetségi ember a betegséget Istennel kapcsolatban éli meg. Panaszkodik Isten előtt a betegség miatt (vö. Zsolt 38), és tőle, az élet és halál Urától kér gyógyulást (vö. Zsolt 6,3; Iz 38). A betegség a megtérés útja lesz (vö. Zsolt 38,5; 39,9.12), és az Istentől nyert megbocsátás meghozza a gyógyulást (vö. Zsolt 32,5; 107,20; Mk 2,5-12). Izrael népe átéli, hogy a betegség titokzatos módon összefügg a bűnnel és a rosszal, s az Istenhez való hűség az ő törvénye szerint visszaadja az életet: „Hiszen Én, az Úr vagyok a te gyógyítód” (Kiv 15,26). Izaiás próféta előre látja, hogy a szenvedésnek a mások bűneiért való engesztelés értelme is lehet (vö. Iz 53,11). Megjövendöli, hogy Isten el fogja hozni Sionnak az időt, amikor megbocsát minden vétket és meggyógyít minden betegséget (vö. Iz 33,24).

1503. Krisztus együttérzése a betegekkel, valamint számos gyógyítása mindenféle betegségből (vö. Mt 4,24) nyilvánvaló jele annak, hogy Isten meglátogatta az ő népét (vö. Lk 7,16) és Isten országa közel van. Jézusnak nemcsak a gyógyításhoz volt hatalma, hanem a bűnök megbocsátásához is (vö. Mk 2,5-12): Azért jött, hogy az egész embert - a lelket és testet - meggyógyítsa. Ő az orvos, akire a betegeknek szükségük van (vö. Mk 2,17). Az összes szenvedő iránti együttérzése olyan messzire megy, hogy azonosul velük: „Beteg voltam és meglátogattatok” (Mt 25,36). A betegek iránti különös szeretete a századok során arra indította a keresztényeket, hogy karolják föl a testben vagy lélekben szenvedőket; ez készített fáradhatatlan erőfeszítésekre a szenvedések enyhítése végett.

1504. Jézus gyakran elvárta a betegektől, hogy higgyenek (vö. Mk 5,34.36; 9,23). Jelet alkalmazott a gyógyításnál: nyálat és kézrátételt (vö. Mk 7,32-36; 8,22-25), sarat és lemosást (vö. Jn 9,6-15). A betegek keresték, hogy érinthessék őt (vö. Mk 3,10; 6,56), „mert erő áradt belőle,

mely mindenkit meggyógyított” (Lk 6,19). Így a szentségekben Krisztus továbbra is „megérint” bennünket, hogy meggyógyítson.

1505. A sok szenvedéstől megindultan Krisztus nemcsak megengedte, hogy a betegek megérintsék őt, hanem nyomorúságainkat magáévá teszi: „Szenvedéseinket magára vette és betegségeinket ő hordozta” (Mt 8,17). De nem minden beteget gyógyított meg. Gyógyításai Isten országa eljövételének jelei voltak, egy sokkal mélyebbre ható gyógyulást hirdettek: a bűn és a halál fölötti győzelmet az ő húsvétja által. A kereszten Krisztus a rossz egész terhét magára vette (vö. Iz 53,4-6), elvette a „világ bűnét” (Jn 1,29), aminek a betegség csak egyik következménye. Szenvedésével és kereszthalálával Krisztus a szenvedésnek új értelmet adott: hasonlónak tud tenni bennünket öhozzá, és egyesíthet az ő megváltó szenvedésével.

2.2.2. Pápai gondolatok

Szent II. János Pál pápa: *Mulieris dignitatem*

II. János Pál pápa apostoli levele a nő méltóságáról és hivatásáról

Asszonyok az evangéliumban

13. Ha végiglapozzuk az evangéliumot, *sok különböző korú, rendű és rangú nővel találkozunk.* Van köztük testileg torzult, mint például az, akit „már tizennyolc éve gyötört a betegség lelke, teljesen meg volt görbedve, úgy, hogy nem is tudott fölegyenesedni”,¹ vagy Simon anyósa, aki „lázasan feküdt”,² vagy az az asszony, „aki már tizenkét éve vérfolyásban szenvedett”, aki senkit sem érinthetett, mert úgy vélték, tisztátalanná teszi az embert. Ezek a nők valamennyien meggyógyultak; az utoljára említettet (a vérfolyásos asszonyt), aki a „sokaságban” megérintette Jézus ruháját,³ Jézus megdicsérte nagy hitéért: „A hited megmentett téged.”⁴ Ezek mellett ott van *Jairus leánya*, akit holtából hívott életre Jézus, szelíden szólítva: „Kislány, parancsolom, kelj föl!”⁵ És ott van a *naimi özvegy*, kinek egyetlen fiát Jézus föltámasztotta, és eme tettehez fűzte irgalmas jóságának kifejezését: „megesett rajta a szíve és megszólította: Ne sírj!”⁶ És végül a *kananeita asszony*, az az asszony, aki hitéért, alázatosságáért és azért a nagyságért, melyre csak egy anyai szív képes, kiérdemelte Jézus különleges dicséretét: „Asszony, nagy a te hited. Legyen akaratod szerint.”⁷ A kánaáni asszony leánya gyógyulásáért könyörgött.

Az asszonyok, akikkel Jézus útközben találkozott, s akik tőle nagy kegyelmeket nyertek, követték őt – amikor apostolaival bejárta a városokat és a hegyi falvakat, prédikálva és hirdetve Isten országának

¹ vö. Lk 13,11

² Mk 1,30

³ Mk 5,27

⁴ Mk 5,34

⁵ Mk 5,41

⁶ Lk 7,13

⁷ Mt 15,28

evangéliumát –, „és vagyontokból gondoskodtak róla”. Az Evangélium megnevezi közülük Johannát, Heródes intézőjének feleségét, Zsuzsannát „és még sok más”.⁸

Gyakran szerepelnek asszonyok a példabeszédekben, melyekkel Jézus az Isten országáról szóló igazságokat igyekszik megvilágítani. Így az elveszett drachma,⁹ a kovász,¹⁰ az okos és balga szüzek történetében.¹¹ Különösen jelentős az özvegy két fillérének története. Amikor a gazdagok adakoztak a templom perselyébe ..., egy szegény özvegy két fillért adott. Ekkor Jézus így szólt: „Ez a szegény özvegy többet dobott be, mint bárki más. Mert a többiek a feleslegükből adtak..., ő azonban mind odaadta, ami szegénységéből telt: egész megélhetését.”¹² Így Jézus őt állította példaképül, őt védte meg, mert annak a kornak a jogrendszerében az özvegyek teljesen védtelenek voltak.¹³

Jézus tanításában és egész magatartásában semmi olyat sem találunk, ami – korának szokása szerint – az asszony hátrányos helyzetét tükrözné. Sőt ellenkezőleg, *az ő szavai és tettei mindig kifejezik a nőt megillető tiszteletet és megbecsülést.* A meggörnyedt asszonyt „Ábrahám leányának” nevezte,¹⁴ holott ez a kifejezés („Ábrahám fia” formában) az egész Szentírásban csak a férfiakat illette meg. Golgotára vezető útján Jézus így szólt az asszonyokhoz: „Jeruzsálem leányai, ne engem sirassatok!”¹⁵ Ilyen módon szólni a nőkről és a nőkhöz, nemkülönben így bánni velük, a kor uralkodó szokásához képest teljességgel „új” volt.

Ez még nagyobb jelentőségű volt azoknak a nőknek az esetében, akiket a közvélemény elítélt mint bűnösöket, utcanőket, házasságtörőket. Ott van a samaritánus asszony, akinek Jézus maga mondta: „Jól mondtad, hogy nincs férjed, mert volt ugyan öt férjed, de akid most van, az nem férjed.” Amikor az látta, hogy ismeri élete benső titkait, fölismerte benne a Messiást, és sietett, hogy közölje ezt a városbeliekkel. A megelőző párbeszéd egyike a legszebbeknek az Evangéliumban.¹⁶ Ott van továbbá a közismert bűnös asszony, aki minden elmarasztalás ellenére belépett a farizeus házába, hogy Jézus lábát kenettel megkenje. A házigazdának, aki ezen megütközött, Jézus ezt mondta róla: „Sok bűne bocsánatot nyer, mert nagyon szeretett”.¹⁷

És végül talán a legjelentősebb jelenet az összes találkozások között, amikor Jézushoz vitték *a házasságtörésen ért asszonyt.* A provokatív kérdésre: „Mózes a törvényben megparancsolta nekünk, hogy az illet meg kell kövezni; te mit mondasz?”, Jézus így válaszolt: „Aki közületek bűn nélkül való, az vesse rá az első követ.” A válasz igazságának oly ereje volt, hogy „egyik a másik után eloldalgott, kezdve a véneken”. Jézus egyedül maradt az asszonnyal. „Hol vannak? Senki sem ítélte el téged?” – „Senki, Uram.” – „Én sem ítéllek el; menj, és ezután már ne vétkezzél többé”.¹⁸

Ezek az epizódok világos összképet adnak: Krisztus az, aki „tudja, mi lakik az emberben,¹⁹ a férfiban és a nőben. Ismeri *az ember méltóságát és szépségét Isten színe előtt.* Ő maga, Krisztus ennek a szépségnek végső megerősítése. Mindaz, amit mond vagy tesz, a megváltás húsvéti misztériumában nyeri el végleges beteljesedését. Jézus magatartása az asszonyokkal kapcsolatban, akikkel messiási küldetésének útján találkozott, tükrözi Isten örök tervét, aki mindegyiküket megteremtve, Krisztusban kiválasztja és

⁸ Lk 8,1-3

⁹ vö. Lk 15,8-10

¹⁰ vö. Mt 13,33

¹¹ vö. Mt 25,1-13

¹² Lk 21,1-4

¹³ Vö. még Lk 18,1-7

¹⁴ Lk 13,16

¹⁵ Lk 23,28

¹⁶ vö. Jn 4,7-27

¹⁷ Lk 7,37-47

¹⁸ vö. Jn 8,3-11

¹⁹ vö. Jn 2,25

szereti.²⁰ Tehát bármelyikük az „az egyedüli teremtmény, akit Isten önmagáért akart”. *Mindegyik „kezdetől” kapja a személyi méltóság örökségét mint asszony.* A názáreti Jézus ezt a méltóságot megerősíti, megújítja, az evangéliumhoz és a megváltáshoz kapcsolja, amiért e világba küldetett. Ezért kell Jézusnak a nőkre vonatkozó minden szavát és gesztusát a húsvéti misztérium fényében szemlélnünk. Ilyen módon találja meg mindegyik teljes jelentését.

Ferenc pápa: Evangelii gaudium

Ferenc pápa Az evangélium öröme kezdetű apostoli buzdítása a püspököknek, a papoknak és diakónusoknak, az istennek szentelt személyeknek és a világi híveknek az evangélium hirdetéséről a mai világban

21. Az evangélium öröme, mely betölti a tanítványok közösségének életét, missziós öröm. Ezt tapasztalja a hetvenkét tanítvány, akik örömmel telve térnek vissza küldetésükből (vö. Lk 10,17). Ezt éli át Jézus, aki örömtől ujjong a Szentlélekben, és dicséri az Atyát, mert kinyilatkoztatása eljut a szegényekhez és a legkisebbekhez (vö. Lk 10,21). Ezt érzik csodálattal eltelve azok, akik pünkösdkor „mind a saját nyelvükön” (ApCsel 2,6) hallva az apostolok igehirdetését, elsőként tértek meg. Ez az öröm annak a jele, hogy meghirdették az evangéliumot, és az kezd gyümölcsöt teremni. De mindig jellemzője a kivonulás és az ajándék, az önmagából való kilépés, az úton lét és a mindig újrakezdett magvetés dinamikája. Az Úr azt mondja: „Menjünk máshová, a szomszédos helységekre, hogy ott is hirdessem az evangéliumot, hiszen azért jöttem ki!” (Mk 1,38). Amikor a magot valahol elvetette, nem marad ott tovább, hogy jobban megmagyarázza, vagy hogy újabb jeleket adjon: a Lélek arra vezeti, hogy induljon tovább más falvakba.

2.3.Liturgikus vonal

2.3.1. Evangéliumi szakasz kapcsolódási pontjai a szentmise szertartásának szövegeivel

A mai *evangéliumban* (Mk 1, 29-39) Jézus gyógyításairól, ördögűzéseiről olvashatunk, illetve arról, hogy legfőbb küldetésének az evangélium hirdetését tartja. Ennek kapcsán a mai liturgia két központi gondolata az örömhír hirdetése és a szolgáló, jótevő szeretet.

A *válaszos zsoltárban* (Zsolt 146, 1-2. 3-4. 5-6) megjelenik Isten gyógyító cselekvése, az Úr dicsőítésére hív, aki „a megtört szívűeket meggyógyítja, és sebeiket bekötözi”, aki a „szelídeket magához emeli”. Megjelenik azonban itt a Teremtő nagyságának és hatalmának kifejezése is – nem véletlenül nevezhetjük e zsoltárt a Mindenható himnuszának: „nagy az ő hatalma, bölcsességének nincs határa”, ő a „csillagokat számon tartja, és nevéen szólítja valamennyit”. Ez az evangélium fényében arra mutat rá, hogy Jézus Krisztusban a mindenható Isten lépett az emberek közé, sebeiket és fájdalmaikat gyógyítani – gyógyító tettekkel és csodákkal, de még inkább az örömhír bizonyosságának hirdetésével. A teremtő dicsérete már a szentmise elején, a *kezdőénekekben* (Zsolt 94, 6-7) is megjelenik: „Jöjjetek, boruljunk le, hódoljunk Urunk és alkotónk előtt, mert ő a mi Urunk, Istenünk”.

²⁰ vö. Ef 1,1-5

Az *olvasmány* (Jób 7, 1-4. 6-7) a szenvedő ember küzdelmeiről és reményvesztettségéről tanúskodik. A misekönyv bevezetője így fogalmaz: „Isten nélkül az élet csak értelmetlen küszködés”. Jób könyve az igazak szenvedésének tragédiájára keresi a választ, de egyszerűen értelmezhető megoldást nem talál. Jézus, bár sokakat meggyógyított, akikkel találkozott, mégsem szüntette meg minden földi szenvedést, hanem éppen, hogy részt vállalt belőle és szeretettel viselte. Az ő elsődleges küldetése az Isten szeretetének és az ő országának hirdetése, amelynek fényében már az emberi szenvedés is relativizálódik, hiszen, ahogyan a két héttel ezelőtti szentleckében Pál is megfogalmazta, „ez a világ elmúlik” (1 Kor 7,31). „Jézus nem akarja sem megszüntetni, sem megmagyarázni a világ ellentmondásait, csak azt akarja, hogy az ember ne gondolja magát elhagyottnak, és bízni tudjon Istenben. Ezért ő is a vállára veszi a keresztet, és fenéig kiüríti a keserűség kelyhét. Így már nincs olyan mélysége az emberi életnek, ahol Isten ne volna jelen; paradox módon még akkor is vele van, amikor Istentől való elhagyatottságát átéli (Mk 15,34 par.)”.²¹

A *szentleckében* (1 Kor 9, 16-19. 22–23) Pál apostol az evangélium hirdetésének kényszerítő erejéről számol be, s Jézus példáját követve ő is ezt tartja fő küldetésének. Érdekes megfigyelni, ahogy a hirdetés módjáról beszámol: „gyöngék közt gyöngé lettem, hogy megnyerjem a gyöngéket. Mindenkiné mindene lettem, hogy mindenkit üdvösségre vezessek. Mindezt az evangéliumért teszem, hogy nekem is részem legyen benne” – Pál itt arra világít rá minket, ami az örömhír átadásának fontos feltétele: a környezet számára befogadhatóvá kell tenni az üzenetet azáltal, hogy mi magunk is közel kerülünk, hasonlóvá válunk azokhoz, akikhez szólni kívánunk. S ez a gondolat pedig szintén magától Krisztustól van, aki „beletestesült” a kultúránkba, vállalva az emberi gyengeséget és esendőséget, hogy szólhasson hozzánk.

Ezt a gondolatot és az evangéliumban olvasható gyógyítás történetét gazdagítva szól az eredetileg izajási (Iz 53,4), Máténál Jézusra alkalmazott *alleluja vers* (Mt 8, 17): „Krisztus gyengeségünket magára vette, és betegségeinket ő hordozta”.

Az *egyetemes könyörgések* minden kérése a szolgáló szeretetre, az embertársaink üdvösségének munkálására irányul. A papi záró kérés kifejezetten Jézusra utal, és az ő tevékenységére, melyről az evangélium is tanúskodik: „Urunk, Jézus Krisztus, te mindenkor jót cselekedve jártál közöttünk. Add, hogy példádát követve mi is mindenkivel jót tegyünk!”. Hasonlóképp fohászkodik az *áldozás utáni könyörgés*: „Segíts, hogy egyek legyünk Krisztusban, és örömmel munkálkodjunk az egész világ üdvösségén”.

Mindkét választható áldozási énekben megjelenik az evangélium gondolata. Az elsőben az Úr emberekkel tett csodáiért való hálaadás formájában (Zsolt 106, 8-9), a másodikban pedig a boldogmondások erőt adó szavaiban (Mt 5, 5-6): „Boldogok, akik szomorúak, mert majd megvigasztalják őket”.

2.3.2. Liturgikus énekek

„A zsinagógából Jakabbal és Jánossal együtt egyenesen Simon és András házába ment. Simon anyósa lázas betegen feküdt. Ezt azonnal elmondták Jézusnak. Odament hát hozzá, s kézen fogva fölsegítette. Erre megszűnt a láza, és szolgált nekik.”

(Mk1,29-31)

²¹ CZIGLÁNYI Zsolt: Az Ószövetség története, Pécsi Hittudományi Főiskola, Pécs, 2016, 436. o.

<https://www.youtube.com/watch?v=LSe-dnNgQI4>

Ez az a nap

(ÁLDJAD ÉN LELKEM AZ URAT! VÁLOGATÁS A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS DALAIBÓL: 50.)

D D
Ez az a nap, ez az a nap,
 A
mit az Úr rendelt,
 A
mit az Úr rendelt.
A7 A7
Ez az a nap, ez az a nap,
 D
mit az Úr rendelt,
 D
mit az Úr rendelt.
G D
|:Örvendjünk, vigadjunk e napon!:
D D
Ez az a nap, ez az a nap,
 A7 A D
mit az Úr rendelt.

|:Jézus az Úr, Jézus az Úr,
akit szolgálunk,
akit szolgálunk.:|
|:Szolgáljuk hűséggel szent nevét!:
Jézus az Úr, Jézus az Úr,
akit szolgálunk.

E E
Eljön az Úr, eljön az Úr,
 H7
akit úgy várunk,
 H7
akit úgy várunk.
H7 H7
Eljön az Úr, eljön az Úr,
 E
akit úgy várunk,
 E
akit úgy várunk.
A
|:Egy szívvel mondjuk,
 E
hogy jöjj vissza már!:

E E
Jöjj el Uram, jöjj el Uram,
 H7 E
jöjj el Úr Jézus!

„Napnyugta után, amikor beesteledett, odahordták hozzá a betegeket és az ördögtől megszállottakat. Az egész város az ajtó elé gyülekezett. Sok beteget meggyógyított különféle betegségekből, és sok ördögöt kiűzött, de nem engedte őket szóhoz jutni, mert tudták, hogy kicsoda.”

(Mk1,32-34)

<https://www.youtube.com/watch?v=OWrx6Ri3i0>

Adj erőt

(ÁLDJAD ÉN LELKEM AZ URAT! VÁLOGATÁS A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS DALAIBÓL: 3.)

em C
Adj erőt, hogy megnyílhassak,
D A7
megnyíljak és befogadjak!
D G
Add, hogy mindig felismerjem
em H7
szándékodat életemben!

Adj erőt, hogy adni tudjak,
dicsőséget ne hajszoljak!
Földi kincshez ne tapadjak,
akárhogy is csalogatnak.

E A E em
Adj erőt Uram, gyenge vagyok,
Fis H
nélküled élni nem tudok.
E A em H7
Kérlek segíts, ha úgy akarod!

Adj erőt, hogy érted éljek,
emberekhez elvigyelek!
Téged látva mindenkiben,
szolga legyek életemben!

Adj erőt, hogy jel lehessenek,
mindig bátran hirdesselek!
Add, hogy minden testvéremnek
elmondhassam, amit érzek!

„Napnyugta után, amikor beesteledett, odahordták hozzá a betegeket és az ördögtől megszállottakat. Az egész város az ajtó elé gyülekezett. Sok beteget meggyógyított különféle

betegségekől, és sok ördögöt kiűzött, de nem engedte őket szóhoz jutni, mert tudták, hogy kicsoda.”

(Mk1,32-34)

<https://www.youtube.com/watch?v=CUf95JpjGKM>

A szeretet mindenkié

(ÁLDJAD ÉN LELKEM AZ URAT! VÁLOGATÁS A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS DALAIBÓL: 15.)

G
A szeretet mindenkié,
D
a szeretet mindenkié,
G C
csak meg kell keresni a forrását,
G D G
a szeretet mindenkié.

Az öröm mindenkié...

A békeesség...

A türelem...

A kedvesség...

A jóság...

A hűség...

A szelídség...

A tisztaság...

A szeretet...

Jézus mindenkié,

Jézus mindenkié,

csak meg kell fogni a két kezét,

Jézus mindenkié!

[Hajnaltájban, amikor még sötét volt, Jézus elindult, és kiment egy elhagyatott helyre imádkozni. Simon és társai utánamentek, hogy megkeressék. Amikor megtalálták, ezt mondták neki: „Mindenki téged keres.” De ő így válaszolt: „Menjünk máshová, a szomszédos helységekbe, hogy ott is hirdessem az evangéliumot, hiszen azért jöttem ki.” S bejárta egész Galileát, tanított a zsinagógákban, és ördögöket űzött ki.]

(Mk1,35-39)

<https://www.youtube.com/watch?v=0eV4oM8lhqw>

Áradj szét!

(ÁLDJAD ÉN LELKEM AZ URAT! VÁLOGATÁS A KATOLIKUS KARIZMATIKUS MEGÚJULÁS DALAIBÓL: 17.)

F B am

Atya teremtő szeretet Lelke,

C7

áradj szét!

F B am

Fiú megváltó szeretet Lelke,

C7

áradj szét!

F B am

Egyház vezető szeretet Lelke,

C7

áradj szét!

F B C7

Szentség pecsétje, szeretet Lelke,

F

áradj szét!

F am B C7

Áradj szét Lélek, áradj szét!

F am B

Áradj szét, s töltsd be minden

C7 F

hívó szívét!

Szívből jövő imádság Lelke...

Mélyből fakadó sóhaj Lelke...

Isteni üzenet dicső Lelke...

Megbocsátás irgalmas Lelke...

Szabadságom tüzes Lelke...

Imádságom kitartó Lelke...

Szenvedésem tűrő Lelke...

Békességem gyönyörű Lelke...

2.4.Pedagógiai vonal:

2.4.1. Tantörténetek

„Jézus kijött a zsinagógából, és elment Simon és András házába. Simon anyósa lázas betegen feküdt. Mindjárt szóltak is Jézusnak. Jézus odament hozzá, megfogta a kezét, és fölsegítette. Erre megszűnt a láza, és szolgált nekik.” (Mk 1,29-31)

Joel Osteen – Bibliai üzenet

Az egyik kihívás, amivel mindnyájunknak szembe kell néznie az életben: a kimerültség. Nagyon könnyű elfáradni. A kimerültség azt jelenti, hogy elveszíted az örömet. A helyes dolgot teszed, de nem látod az eredményét. Úgy tűnik, nincs is értelme. Sokszor azért van ez így, mert a csata hosszabb, mint amilyenek terveztük, és elfáradunk.

Pál apostol azt mondta: „*A jó cselekvésben pedig ne fáradjunk el, mert a maga idejében aratunk majd, ha meg nem lankadunk.*” (Gal 6,9). Isten tudta, hogy a fáradtság jönni fog, különben nem mondta volna, hogy „ne fáradjunk el”. Hadd bátorítsalak, hogy el fog jönni a te időd. Ne hagyd, hogy a csüggedés és a negatív gondolatok meggyőzzenek, hogy add fel, vagy érd be azzal, ahol éppen vagy.

Lehet, hogy a fáradtság harcát küzdöd éppen. Eleged van a küzdésből és úgy gondolod, hogy nem tudsz továbbmenni. Isten új életet akar lehelni beléd. Jézus azt mondta: „*Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.*” (Mt 11,28). Nem kell egyedül csinálnod. „*De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.*” (Iz 40,31). A „bízni” szó az angolban „várni”, az eredetiben pedig azt jelenti „az Úr jóságára tekinteni, az Ő jóindulatát várni, az Ő áldására vágyani”. Amikor ez a remény és bizalom van a szívedben, hogy Isten munkálkodik az életedben, akkor az erőd megújul.

A zsoltáros azt mondta, hogy ragadjuk meg Isten erejét. Elérhető számodra, ragadd hát meg! Amikor a gondolatok azt mondják: „Soha nem fog változni, ez túl nehéz”, akkor te meg ezt mondd: „Tudom, hogy még mindig Isten ül a trónon. Tudom, hogy el fog jönni az én időm. Isten erővel ruházott fel a csatára. Mindenre képes vagyok Krisztus által. Isten megújítja az erőmet és szárnyalni fogok, mint a sas.”

Forrás: http://joportal.hu/jotettek/5650/bibliai_uzenet_ragadd_meg_az_erot

„*Jézus kijött a zsinagógából, és elment Simon és András házába. Simon anyósa lázas betegen feküdt. Mindjárt szóltak is Jézusnak. Jézus odament hozzá, megfogta a kezét, és fölsegítette. Erre megszűnt a láza, és szolgált nekik.*” (Mk 1,29-31)

Mai Ige – Ebben az évben ismerd fel hivatásodat!

„Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően.”
(Filippi 2:13)

Ha felismered és betöltöd Istentől kapott megbízatásodat az életben, akkor megszabadulsz a kudarc érzésétől, és nem fogsz többé amiatt aggódni, hogy mit gondolnak rólad mások. Miért? Mert az önértékelésed többé nem más emberek véleményétől függ, hanem Isten véleményétől! Mindenesetre a következő három dolgot meg kell tenned:

1) Légy őszinte önmagaddal: ismerd fel ajándékaidat és ismerd el korlátaidat! Ne éld le úgy az életedet, hogy ismeretlen vagy önmagad számára. Őszintén mérd fel erősségeidet és korlátaidat; tedd fel a nehéz kérdéseket, és vállald, hogy együtt élsz a válaszokkal, még ha ez azt jelenti is, hogy bizonyos dolgokat el kell engedned. Michael Novak írta: „Isten tudja, mi van bennünk, mert ő tette oda – és azt akarja, hogy kezdjünk vele valamit.” Mindannyiunknak van valamilyen elhivatása az életben, a boldogságot azok élik meg, akik ezt a hivatást felfedezik és betöltik.

2) Engedd, hogy Isten dolgozzon rajtad! Az amatőr fazekasok néha lekorlátozzák az agyagban rejlő lehetőségeket, mert nem látnak benne virágserépnél többet. De az igazi mester sokkal többet lát – ő tudja, mi mindenné válhat az az agyagkupac. Figyeld meg, nem csupán ráerőltet egy formát, hanem kihozza belőle azt, ami eredetileg is benne volt. Ezt teszi Isten is velünk.

3) Ismerd fel a forrásodat! Az élethivatásod betöltése azzal kezdődik, hogy felismered azokat a vágyakat, melyeket Isten ültetett el benned. „Mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően.” Ki munkálkodik benned? Isten. Honnan vannak a vágyaid? Istentől. Honnan vannak a képességeid? Istentől. Ebben az évben az legyen számodra elsődleges fontosságú, hogy megismerd Istent, és vele összhangban éld az életedet!

Forrás: <http://www.maiige.hu/maiige/20180104>

További ajánlás: Megtalálni Jézust – A szívűtét (Lectio Divina, „A” év, Évközi 2. Vasárnap)

Forrás:

http://pecs.egyhazmegye.hu/downloads_2017/lectio-divina/09-Aev_Evkozi_2_vasarnap.pdf

2.4.2. Evangélium témáját feldolgozó vers

Vers

Dsida Jenő: Tóparti könyörgés

Ez pusztulás. Beteg világ.

Beteg világban béna ember. Zilált ligetek zörrenése. Utolsó fény. Sötét november.

Ó jöjj velem, ne hagyj magamra

e rémület vigyorba züllött időszakán! Hallom zörögni a korhadozó, görbe küllöt,

mely a futó föld kerekét

tétován fogta eddig össze s már szétomol, hogy utasát árkok szennyében megfüröszse.

Ez nem negédes jajgatás,
finomkodó poéta-lárma, de fejem fölött penge leng s fejem alatt kigyúlt a párna.

Kuszált körívet, parabólát
cirkalmaztam és léniáztam. Nem tudom hol, a számítást összezavartam, elhibáztam

s most már nincs többé elme, hogy
a rend bogával összekösse e rámbízott, romolt világot, mely belefut az üstökösbe.

Tört homlokomon távoli
lángok visszfénye váltakozva lobban s kialszik. Irgalomtelt angyalra várok, hátha hozna

valami enyhe-lanyha mérget,
amelytől csapzott-fürtű, csúnya fejem elalvó lassusággal válladra esne s ott kihúnyna.

Vagy - fuss velem, hiszen szeretsz.
Tán gyógyulás ősparkja vár itt: szívedre bízom magamat, légy most okos és tégy akármit.

Nő vagy és voltál kisgyerek
s felsírtál bizonyára éjjel, melletted látva bábudat lyukas, tört porcellán-fejével.

Mit tettél akkor? Ó, ha most
eszedbe jut, próbáld meg újra! Mívelj csodát, tíz gyöngye ujjad legyen gyógyító Isten ujja,

véggy valahol varázsragasztót,
lássam magamat újra épen, e sok riadt, repedt szilánkot egy darabban és emberképpen! -

Ez itt a park s ez itt a tó.
Már nem sírok és nem menekszem, történjen bármi mindennel, fáradt vagyok, a padra
fekszem, -

nézd: a megtestesült betegség,
gigász beteg a törpe padkán; milliárd ember várja benne, hogy könnyes kínja elapad tán

S te csak magad vagy, édesem.
Van-e szerszámod; mely kívágná e duzzadó daganatot? Tedd a világot orvossággá

és add be az emberfiának! -
meleg felhőkből adj kabátot a széthulló, szegény betegre, ki betegen is csak barátod

teremts neki tavaszt, ha tudsz,
ezer virgázó virágméccsel s készíts teát a parki tóból, ha fuldokolva felköhécsel,

bodzateát a parki tóból,
csészéje, kristályá meredve, maga legyen a tó kerek kavicsos-öblű, tiszta medre,

és facsarj hús citromlevet,
savanyú fényt a sárga napból, mely óriás csészénk fölött ring-leng és bágyadtan barangol,

s a mesebeli hősín hattyút,
mely most suhogva vízbe ugrott, süllyeszd el benne olvadón, mint fehér, édes kockacukrot... -

Kovács Bettina – Jézus lábnyomában

Egyszer Jézus lábnyomában akartam járni,
De rájöttem, ez nekem nem fog menni.
Nem tudok olyan lenni mint Ő,
Mert nem lennék jó vezető.

Nem tudnék másokat gyógyítani,
Vagy lelkeket menteni.
Nem tudnék senkit tanítani,
És embereknek prédikálni.

Lehet, hogy nincs tehetségem?
Talán nem vagyok jó semmiben?
Pedig én szeretném az Urat szolgálni,
És minden pillanatban csak Őt imádni.

Ekkor Isten megmutatta nekem,
Hogy a szívem mélyén van a tehetségem.
Már tudom, hogy nem vagyok tehetetlen,
Mert engem is megjutalmazott az Isten.

Ugyanis tudok örülni és vidám lenni,
Tudok az emberekkel beszélgetni.
Tudok segítő kezet nyújtani,
És másokat szívből szeretni.

Ezért hiszem, hogy járhatok Jézus lábnyomában,
Hogy részt vehetek én is a világban.
És ezt csak Istennek köszönhetem,
Hogy megerősítette az én hitem.

Többé nem kételkedem,
Mert Jézus vezeti az életem.
Mindig bízni fogok,
Mert biztos léptekkel Jézus lábnyomában járok.

Forrás: http://keresztenyversek.blog.hu/2014/05/21/jezus_labnyomaban

Kovács Bettina – A gyógyítás mestere

**Jöhet bármilyen betegség,
Jöhet lelki szomjúság vagy éhség.
Egyre kell csak figyelni,
Soha nem szabad feladni.**

**Mert voltak bénák, vakok, sánták,
Ők a betegség útját járták.
Így éltek hosszú éveken át,
S egyedül Jézustól várták a csodát.**

Volt olyan, akinek elég volt az Úr szava,
És tudta, hogy meggyógyul az ő szolgája.
S volt olyan, akinek oly nagy volt a hite,
Hogy csak a ruhája szegélyét érintette.

És ott volt a négy napos Lázár,
Akin nem tudott győzni a halál.
Mert jött az Úr s megmentette,
Szavával őt is életre keltette.

És volt olyan, akit megszállt a gonosz lélek,
Az emberek megijedtek és féltek.
De az Úr elűzte a szellemet,
S megmentett egy ártatlan életet.

Lehet, hogy vannak akik lelkileg szegények,
Szemük előtt halványulnak a mennyei fények.
A kik nem tudnak már semminek sem örülni,
Az ilyen emberekért kell imát mondani.

Lehet testi vagy lelki a gondod,
Ha Isten elé viszed, megoldod.
Nincs olyan nagy probléma,
Amin a Jó Isten segíteni ne tudna.

Bármilyen nehézségen mész most keresztül,
Tudd, hogy nem vagy egyedül.
Isten a gyógyítás mestere,
S te lehetsz a gyógyulás győztese.

Forrás: http://keresztényversek.blog.hu/2018/01/19/gyogyitas_mestere

Kovács Bettina – Használd az imát

**Jusson eszedbe mindig,
Hogy az ima felhatol az égig.
Legyél bármennyire lent,
Jézusnak elmondhatsz mindent.**

**Bármit is tettél, nem ítélik,
A szíve csak teérted vágyakozik.
Ő téged akar,
Feléd nyúl az isteni kar.**

**Nem számít, hogy milyen ember voltál,
Nem számít, hogy milyen utakon jártál.
Csak egy a lényeg,
Jézus igenis szeret téged.**

**Mindig imádkozni kell,
Ez lehet közte és közted a jel.
Ha hála ima van ajkadon,
Átjuthatsz minden akadályon.**

**Mondj imát reggel,
Épp ahogy a nap felkel.
Kérd, hogy vezessen utadon,
Legyen veled ezen a világon.**

**De napközben se feledkezz meg Róla,
Szóljon Neki mindenkor a hála.
Mert jöhet kísértés bármelyik percben,
Ezért van szükség imára az életben.**

**Ha a napod végére érsz,
És szép lassan nyugovóra térsz,
Köszönd meg mindazt amit érted tett,
Hogy általa egy csodás napod lehetett.**

**Nincs ebben semmi titok,
Az imában nincsenek határok.
Ez az egyetlen esély,
Hogy Jézussal együtt boldogan élj.**

Forrás: http://keresztenyversek.blog.hu/2017/09/18/hasznald_az_imat

2.4.3. Evangéliumhoz kapcsolódó foglalkozások „Vak vezet világtalant”

Idő: 5 perc

Eszköz: -

Miután mindenki választott magának egy párt, az egyikük behunyja a szemét, és a párjára bízta magát. Ő a "vak" kezén tartott ujjaival vezeti, lehetőleg minél nehezebb terepen.

Egy "vakot" egymás után két ember is vezethet. Mondja el, érzett-e különbséget!

Forrás: www.atliga.eoldal.hu/cikkek/jatekfoglalkozas/bizalomeresito-jatekok.html

Ezt követően ülünk körbe és olvassuk fel a vasárnapi evangéliumot (Mk 1,29-39), majd a következő elmélkedést:

Amikor megvalljuk hitünket Jézusban, Isten egyszülött fiában, gyakran azt feltételezzük, hogy az életünk könnyebb lesz. Nem számít, hogy sokan arról jó szándékkal, mint bibliai igazságról

tanítanak. Jézus valóban arról tanított, hogy az ő igája könnyű (Mt 11,30), Pál apostol pedig a szombatról, mint a nyugalom napjáról beszélt (Zsid 4,9), de ezek a példák arra tanítanak, hogy meg kell tanulnunk mélyen bízni Istenben és nem pedig arra, hogy Jézust könnyű követni. Mi, akik az Úr akaratát követjük és megtartjuk, abban bízunk, hogy Ő szívében viseli a mi legfőbb érdekeinket (Jer 29,11; Róm 8,28).

Az Isten Szentlelkének segítségével, aki bennünk és általunk munkálkodik, meg tudunk birkózni azokkal a dolgokkal, amiken épp keresztülmegyünk. Pál apostol azt mondja, hogy épp ilyen helyzetekben kell megtanulnunk bízni Jézusban: "Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem." (Filippi 4,13). Ha Isten országának kiemelkedő polgárai szeretnénk lenni, akkor nem térhetünk ki az élet nehéz időszakai elől. Úgy, mint Pál, láthatjuk, hogy az Úr nem engedi, hogy megszorogattassunk, amikor nagy rajtunk a nyomás, Ő reményt ad, amikor úgy tűnik, hogy a dolgoknak nincs semmi értelme, Ő velünk van, ha mások elfordulnak tőlünk, és felemel, ha mélyponton van az életünk.(2Kor 4,8-9)

Ahhoz, hogy megbirkózz azzal, amin most épp keresztülmész, szemléletváltásra van szükség. **Ahelyett, hogy azt kérdezed, "Miért pont én?" kérdezd azt, hogy "Uram, hogyan cselekedjek?"**

Beszéljünk róla!

- Tudom-e Isten úgy követni, mint a játékban a vezetőt?
- Mik homályosítják el látásomat az Isteni vezetés észrevételétől?

- Isten miért nem veszi el a problémákat az életünkből, ha átadtuk az életünket Jézusnak?
- Szerinted mit tenne Isten, ha így imádkoznál "Uram, segíts meg hitetlenségemben"?

- Mikor mondtad azt az életed során, hogy "Miért pont én?"
- Mit gondolsz, mi történne, ha ehelyett inkább azt kérdeznéd, hogy "Uram, hogyan cselekedjek?"

Elmélyítő kérdések:

- Mivel küzdök jelen élethelyzetemben?
- Van-e valaki, aki(k)től segítséget kérhetek?

Az elhangzottak alapján egymásért mondott imádsággal zárjuk az alkalmunkat!

Forrás: http://napiremeny.blog.hu/2012/01/22/uram_hogyan_cselekedjek (Daily Hope by Rick Warren, 2012.01.15.)

2.4.4. Evangéliumhoz tartozó festmények

James Abbott McNeill Whistler: Nocturne: Blue and Silver - Cremorne Lights (Nocturne: Kék és Ezüst – Cremorne-i fények) (1872)

James Abbott McNeill *Whistler* (1834-1903) amerikai impresszionista festő. Kapcsolatot találva zene és festészet közt, számos képét zenei címekkel illetett, mint „nocturne”, vagy „harmónia”. Számos portré és tájkép dicséri keze munkáját.

2.5. Kérdések az evangéliumhoz

Keresem-e az Urat? Megvan-e bennem a vágy, hogy találkozzam Vele?

Mi mindenből gyógyított már meg Jézus?

Én vajon magam mögött tudom-e hagyni a mindennapi nyomást azért, hogy a Mennyei Atyával lehessenek imáimban?

3. Oratio – imádság

3.1. A szentmise első könyörgése

Urunk, Istenünk,
őrizd szüntelen jószággal Egyházadat
és erősítsd mindenkor oltalmaddal,
mert csak a te kegyelmedre hagyatkozhat.
A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által,
aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben,
Isten mindörökkön-örökké.

3.2. Szerzetes közösségek imája:

Mennyei Atyám, Jézus nevében kérlek,
küldd el Szentlelkedet, hogy napom
minden mozzanatában Fiadat keressem
és szolgáljam szabadon, derűvel és szeretettel! Amen.

4. Contemplatio – szemlélődés (fotók)

Gordon W.: Móló az első könnyű ködben <http://www.pbase.com/image/71832482>

5. Condivisio – megosztás

5.1. Örömhír megfogalmazások

Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...
Jézus kezével engem is megérint, hogy szabaddá tegyen.
Az Úr személyesen hozzám is eljött és eljön újra!
Jézus eljött közénk, és nem azért, hogy elítéljen, hanem hogy segítsen.

6. Actio, operáció – tettekre váltás

6.1. Tanúságtétel megfogalmazások

Keressem és szolgáljam minden nap az Urat!

Úgy éljem meg hivatásomat, hogy készen várhassam az Urat!
Hogy minden imában forduljak Jézushoz.